

ΣΤΟ ΚΛΟΥΜΠΟΣ

Πως αλλάζουν οι καιροί! Όπως σέ όλα τα πράγματα, έτσι και στο κλούμπι ο πολιτισμός έβαλε το δάκτυλο του.

Την περασμένη εβδομάδα μου δόθηκε η ευκαιρία να το διαπιστώσω, όπως ήμουν καθισμένος σε μία παραλία της Νέας Υόρκης.

Η σκείφισ μου με πήγε πίσω μακριά πολλά χρόνια, όταν παιδάκι μικρό άκομη πήγαινα στο κλούμπος στο νησί μας με τα αδελφια μου. Θυμάμαι πού δεν μας έμπιστευοντο μόνοι οι μανάδες μας και πάντα μας συνοδευαν στους χογλάκους. Θυμάμαι ακόμα πόσο κωμικές έφαινοντο οι γυναίκες με τις φαρδές πουκαμισές των που φουσκοναν σαν μικροί χρωματιστοί φλόκοι στην έπιφάνεια του νερού· πού να φανή ίχνος άνδρος!

Φόβος και δηλεία με κατείχε στη πρώτη γνωριμία με τη θάλασσα. Προχωρούσα σιγά σιγά στα ρηγά σαν να φοβόμουν μην σπασω τα αυγά ριχνώντας δηλές και φοβισμένες ματιές γύρω μου και ύπο τα κοροϊδευτικά γέλια των βετεράνων του νερού, ενώ παροτρύνσεις και κουράγια έφθαναν σαν βουητά στ' αυτία μου ώσπου ένα ξαφνικό σκούντημα με βύθισε στο νερό χωρίς ούτε να προλαβω να κλείσω το στόμα.

Αυτό όμως ήταν αρκετό να με ξεθαρέψη και να δώση κουράγιο για τις κατοπινές προσπάθειες.....

Θυμάμαι αργότερα πόση χαρά και εύχαρίστησι ένοιωθα μεγάλος πια, σαν κολυμβούσα στα ολοκάθαρα νερά της Πειραιϊκής χερσονήσου. Εκεί μόνον όσοι γνωρίζαν να κολυμβούν καλά, γιατί ήταν βαθειά και απότομα, απέλαμβαναν την δροσιά του Σαρωνικού κυματός.

Ασβιστοι μένουν στη μνήμη μου οι βράχοι της. Κάτω από τα Μακρά Τείχη. Αγριοι στο παρατηρητή από μακριά με τις απότομες πλευρές των κατέληγαν στο νερό σαν γιγάντιες πέτρινες σφίνες και έφιαχναν τις πιο κατάλληλες θέσεις για βουτιές από ψηλά, και με σπηλιές κάτω κοντά στα βάθρα των όπου το νερό είχε καταράγει με το πέρασμα του χρόνου, έδιναν δροσερούς και ίσπερους χώρους κατά της καυτερές μεσημεριάτικες ώρες.

Ο ήλιος μας έκαμνε μαύρους και άγνωστους σαν τσουκάλια από την πολύωρο παραμονή στο ύπεθρο και το σώμα σαν κατράμι· δεν έσπριζε ούτε τον χειμώνα. Όμως άρρόστια και συνάχι δεν μας έπιανε γιατί η φυσική ζωή και οι καθημερινές ασκήσεις με το νερό, έδεναν το σώμα, το προσαρμο-

ζαγ στο ψύχος και μας κρατούσαν υγιείς πάντοτε.

..... Πέρασαν μερικά χρόνια από τότε, ήρθε η μαύρη κατοχή στον τόπο και για να ξεχάσουμε την πείνα ένα καλοκαιρινό κυριακάτικο πρωινό, κατεβήκαμε με τρεις παλούς φίλους να κολυμβήσουμε στους αγαπημένους μας βράχους και να θυμηθούμε παλιές παιδικές τρέλλες και ιστορίες εκεί κοντά των. Τιποτε δεν είχε αλλάξει. Τα γνωστά περάσματα ανάμεσα στους βράχους, ησυχία, γαλήνη, όλα ίδια.

Αλοίμονο όμως, πόσο γελαστήκαμε! γιατί ύστερα από λίγο είδαμε να ζωνουν τη περιόχη κωμιά δεκαριά άνωλαοι νέοι όπλισμένοι με χειροβομβίδες και αυτόματα όπλα από το χερι του μισητού κατακτητηού. Μας διέταξαν να βγούμε από την θάλασσα για να μας κάμουν δήθεν έρευνα, ενώ ποια άλλη αποδειξι ήθελαν βλέποντας μας μέσα στο νερό. Γελάσαμε με το κωμικοτραγικό του θεάματος.

Έφυγαν χωρίς να κάμουν κακό τό κέφι όμως από κεινη την στιγμή έσβησε και απογοητευμένοι άφίσαμε τους αγαπημένους μας βράχους να προσμένουν μαζί μας και αυτοι τη λευτεριά που δεν θ' άργούσε.

Ίουλιος, Νέα Υόρκη

ΛΙΟΤΡΙΒΗΣ

